

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT ∞ MAGASIN

9DE ARG.

DEN 19 JANUARI 1908.

N⁰ 16

Foto. Björnell, Stockholm.

Kliché. Kem. A.-B. Hengt Sjöversparre Sklm.—Gö.

W. Braudström

Petersburgs telegrambyrå, hvilken af ryska regeringen plägar anlitas för kommunikéer till allmänheten, utsände i söndags ett meddelande att underhandlingar pågå mellan å ena sidan svenska, å andra sidan ryska och tyska regeringarne om utfärdandet af en förklaring om bibehållande af statens quo mellan Sverige å ena sidan samt Ryssland och Tyskland såsom Östersjöstater å den andra på samma sätt, som det beträffande status quo för Spanien skedde vid öfverenskommelsen i maj 1907. Denna förklaring skulle sålunda komma att för Sverige motsvara den traktat mellan Norge och stormakterna, i hvilken dettas integritet *garanterats* af de sistnämnda. Sverige synes sålunda ha föredragit formen af ett blott högtidligt tillkännagivande om den nuvarande territoriella fördelningens orubblighet utan vidstående af en garanti, som dels kunde tagas till en förevändning för ett ingripande i dess angelägenheter äfven i oträngt mål från en eller flera af de garanterande makternas sida, dels skulle omöjliggöra full likställighet mellan de fördragsslutande makterna, i det stormakternas garanti af Sveriges integritet ju icke kunde tänkas motsvarad af något svenskt garanterande af stormakternas territorier. Äfven den omständigheten, att man synes tänka sig, att deklARATIONEN skall utfärdas blott af Östersjöstaterna, sålunda utan biträde af Frankrike och Storbritannien, är ägnad att framhäfva, att Sverige här uppträder själfständigt utrikespolitiskt handlande och icke står under tryck af något den europeiska stormaktskonserntens förmynderskap.

De svenska diplomater i utlandet, genom hvilka de viktiga underhandlingarna föras, äro envoyéerna i Petersburg Brändström och i Berlin greve Taube.

Envoyén *Per Henrik Edvard Brändström* är född i Stockholm den 15 augusti 1850 och son till dåvarande expeditiöschefen i civildepartementet, sedermera generaldirektören i telegrafverket Per Brändström. Efter att ha genomgått krigsskolan på Karlberg, blef han 1871 underlöjtnant vid Närkes regemente, där han 1878 blef löjtnant. Två år senare blef han löjtnant i generalstaben och befordrades 1884 till kapten därstädes. Dessförinnan hade han 1883 varit ordonnansofficer och blef 1884 adjutant hos dåvarande kronprins Gustaf. Följande år den 15 april 1885 beordrades han till Petersburg att tjänstgöra som militärattaché vid därvarande beskickning och infördes härigenom på den diplomatiska banan. Han förvärfvade här intym kändedom om ryska förhållanden, i första rummet den kunskap i ryska språket, som åtminstone till för några år sedan icke hörde till det vanliga hos den svenska Petersburgslegationens medlemmar, och han sände därifrån rapporter, som lära varit synnerligen förtjänstfulla och låtit förutse, att han, då han den 16 okt. 1891 lämnade militärattachéposten, icke sagt diplomaten farväl för alltid.

Närmast fortsatte han emellertid att ägna sig åt den militära tjänsten. Vid sin hemkomst blef han major vid generalstaben,

tjänstgjorde 1891—92 som stabschef vid femte arméfördelningen och 1892—96 vid fjärde fördelningen, hvarefter han utnämndes till öfverstelöjtnant vid Första lifgrenadier-regementet, där han 1898 blef öfverste och chef. Som sådan inlade han stora förtjänster, bl. a. genom att energiskt verka för införandet af ett enkelt lefnadssätt inom officersskåren och sorgfälligt omvårdnad om manskapets trefnad på lägerplatsen, och förvärfvade sig härigenom de största sympatier inom alla grader. 1905 förordnades han till chef för dåvarande kronprinsens stab och blef följande år generalmajor.

Hvad som icke minst intresserat envoyén Brändström som militär, har varit sjukvården i fält, och han tillhör öfverstyrelsen för änkedrottning Sofias förening för detta ändamål.

Under sin öfverstetid tog han för öfrigt liljlig del i Linköpings kommunala angelägenheter. Han invaldes i kommunalrepresentationen och var en tid stadsfullmäktiges ordförande. Vid 1902 års riksdagsval till Andra kammaren för Linköpings stad var han högerns kandidat, men stannade i minoriteten.

Emellertid hade den 1905 inträffade unionsupplösningen till följd, att man vid tillsättningen af de många lediga posterna måste se sig om efter män jämval utanför karriären. Bland dem, som härvid i främsta rummet kommo i åtanka, var naturligtvis Brändström, och den 12 mars 1906 utnämndes han efter greve Wrangel till den mycket kräfvande platsen som sändebud i Petersburg.

Sedermera har envoyén Brändströms namn, sannolikt ej utan skäl, nämnts i sammanhang ned ryktena om ett förestående utrikesministerskifte, ett vittnesbörd så godt om något om den skicklighet, han ådaga lagt, och de goda tankar, man i invigda kretsar har om hans diplomatiska förmåga.

I förra lördagens konselj utnämndes envoyén Brändström till (tjänstfri) öfveradjutant hos konungen.

A. F. TAUBE.

Äfven vårt sändebud i Berlin greve *Arvid Fredrik Taube* började egendomligt nog som militär, i det han 1874 blef underlöjtnant vid lifgardet till häst och 1878 löjtnant där sammastädes. 1877 hade han emellertid aflagt kansliexamen i Uppsala och ägnade sig sedan uteslutande åt diplomatens kall: 1881 tog han afsked från regementet och har sedan endast avancerat i reserven (senast till major).

Äfven greve Taube har en längre tid tjänstgjort i Petersburg, nämligen som legationssekreterare åren 1884—1892. År 1895 blef han t. f. kabinettssekreterare och följande år ordinarie. Som sådan kvarstod han, tills han år 1900 utnämndes till den sändebudspost i Berlin, han fortfarande innehar och som lagt i hans händer en hälften af de viktiga utrikespolitiska underhandlingar, som för närvarande för vårt lands räkning försigå.

LEDAREN AF SVERIGES UTRIKESPOLITIK: Hans excellens utrikesministern ERIC BIRGER TROLLE.

GREFFE ARVID FREDRIK TAUBE.
Sveriges minister i Berlin.

FATTIGVÅRDS- OCH BARNAVÅRDSKURSER I STOCKHOLM.

H. 8 De STOCKHOLMSFOTOGRÄF

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfnersparre Sthlm—Gbg.

FATTIG- OCH BARNAVÅRDSKURSEN PÅ REALLÄROVERKET I STOCKHOLM. Prinsessan Ingeborg (1), Prins Eugen (2).

Mellan den 7 och 12 januari har i hufvudstaden pågått en mycket instruktiv fattig- och barnavårdskurs, som rönt stor tillslutning. Sammankomsterna, hvilka försiggått på eftermiddagen i Realläroverket vid Roslagsgatan, ha till större delen upptagits af

föredrag öfver hithörande frågor. Men kursdeltagarna ha också fått begagna tillfället att under sakkunnig ledning ta kännedom om de sociala institut Stockholm i den vägen äger, Allmänna Barnhuset, Småbarnshemmet och andra.

Foto, Carl Larssons Gafle.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfnersparre Sthlm—Gbg.

KVINNORNAS RÖSTRÄTTSRIKSDAG: Centralstyrelsen i landsföreningen för kvinnans politiska rösträtt vid mötet i Gäfle.

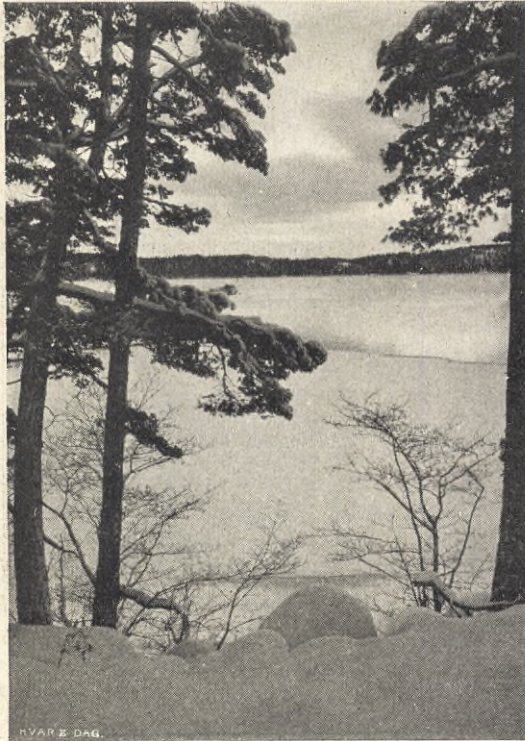
Vi namnteckna: Fröken Anna Whitlock (1), fru A. M. Holmgren (2), dr Lydia Wahlström (3), fru Gerda Hellberg, Karlstad (4), fru Ellen Hagen, Uppsala (5), fru Frigga Carlberg, Göteborg (6), fil. dr Gulli Petrini, Växjö (7).

Kvinnornas rösträttskongress sammanträdde d. 8 januari i Gäfle till sitt femte möte, hälsad välkommen af centralstyrelsens ordf. fröken Anna Whitlock.

Såsom ombud vid de årliga kongresserna fungerar en af hvarje

förening — f. n. 113 — vald centralstyrelsemedlem. Vid årets "riksdag" voro bortåt ett 50-tal representanter från den lifskraftiga, målmedvetna och enigt samarbetande landsföreningens rösträtts-filialer samlade, och förhandlingarna pågingo i tvänne dagar.

EN STUGA FÖR STOCKHOLMS SKRIDSKOSEGLARE.

Amaliefoto

Stockholms Skridskoseglarklubb, som nu på grund af den skarpa kylan som varit i hufvudstaden och dess om-

Kliché: Kem. A.-R. Benot Siffersparre Sthlm.—Gbg

högt berg. Den första fotografien visar ett motiv från vägen upp till "Stugan".

VÅR SKICKLIGASTE FÄKTERSKA VÄRLDSCHAMPION?

En engelsk dam, miss Sanderson, har i förlitande på sin fäktarskicklighet utlovat en summa af 200 pund sterling åt den dam som kan besegra henne på värja eller florett.

Miss Sandersons rykte är emellertid stort, och ingen syntes hågad upptaga en dust med den stridbara damen — tills nu i dagarna den populäre monsieur Filol, den franske fäktmästaren i Stockholm, å sin lärjunges, fröken Wiel-Hansens vägnar mottagit utmaningen. Fröken Wiel Hansen är svenska, energisk, kraftfull och tränar sig duktigt, hvadan hennes utsikter att besegra miss Sanderson synas rätt stora. I den senaste internationella fäkttäflan, som hölls i Frankrike, tog fröken Wiel-Hansen första pris bland damerna.

Foto. Alex. Brandt, Sthlm.

FRÖKEN WIEL-HANSEN.

Kliché: Benot Siffersparre.

RESULTATET AF HVAR 8 DAGS "NYÅRSTÄFLAN":

SE "VÅRA PRISTÄFLINGAR" SIST I HÄFTET.

Vidstående bild synes ju inte ägnad att ställa de svenska järnvägspassagerarnas goda minne i allt för smickrande belysning. Det är på en tidrymd af mindre än två månader, de här synliga reseffekterna ha uppsamlats å de ankommande tågen vid Stockholms Central. Deras antal är 1057. Rakt motsatt hvad man skulle vänta, äro resmössor och herrparaplyer i majoritetet — damerna tyckas i det stora hela vara mindre glömska på resor.

Samtidigt med att förvaringsrummet för kvarglömda kollyn i början af november flyttades till Cen-

tralens norra flygel, infördes en skärpt kontroll vid sakernas utlämning, som till dato ofta nog försiggått på god tro. Och man kan nog beteckna det nuvarande svenska systemet vid tillvaratagandet af kvarglömda reseffekter som fullt värdigt den ledande ställning Sverige ifråga om järnvägskomfort intar bland Europas stater.

Hvad det nu kommer an på, är bara att göra lite mer känt bland den resande allmänheten, hur lätt det går att få igen sina bortslarfvade saker. När det någon gång händer, att en af ägarna hittar vägen dit och vid uppgift om dagen för resan strax får tillbaka sin ordentligt

etiketterade luftkudde eller sitt cigarretui, brukar ansiktet ifråga uttrycka minst lika mycken förvåning som glädje. Och att de flesta människor betrakta en sak, som stannat efter dem i kupén, lika förlorad som om den utplånats från jordskorpan, framgår af de värdefulla reseffekter, hvilka ligga — eller hänga — kvar bland en mängd kرافs. Gevär, eleganta kameror, paletåer, käppar med silfverkryckor bli ofta inte efterhörda. Att det ibland är rätt sällsamma saker, man glömmar kvar i järnvägsvagnarna, torde förförligt ofvanstående lämna en antydning om — kanske någon af våra läsare kommer att känna igen sina egna tillhörigheter?

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparve.

JAKTERNA I RAMBOUILLET.

FÖR H. 8. D. AF WENZEL HAGELSTAM.

Med undantag af Fontainebleau-skogen finns det icke något så pittoreskt område i Paris' natursköna omgifningar som trakterna kring Rambouillet.

Den praktfulla skogen i Fontainebleau härjades som känt för ett par år sedan af en flere dagars brand, men är ännu tillräckligt vidsträckt för att erbjuda parisarne den ljufligaste tillflyktsort under de vackra årstiderna. Den har till största delen af sin utsträckning en viss civilisatorisk prägel och gör mest intryck af en ansad och underhållen park med jämna vägar och höga skuggrika löfsalar. Invid den magnifika parken eller omgifvet af den tronar det ståtliga, historiskt minnesvärda slottet "Palais de Fontainebleau", där Napoleon undertecknade sin abdikering 1814.

Naturen i Rambouillet är mera omväxlande. Mellan frodiga löfskogar utbreda sig ljunghedar, ängar och slättmark, bevuxen med ormbunkar. Tyvärr lider den fagra ängden en nästan fullständig brist på vattendrag. Icke långt från hvarandra resa sig talrika under senaste tid uppförda slott i modern stil, ofta af en imponerande utsträckning och inredda med oerhörd lyx, såsom "le château de Rochefort", som kostat dess ägare, den rike privatmannen Porgès, icke mer och icke mindre än femton millioner francs. De flesta af dessa rikemanshus röja en märkvärdig brist på konstnärlig smak och sakna den charm i anläggning, som fransmännen kalla "cachet".

Trakterna kring Rambouillet utgöra jämte det angränsande *la Brie* (där den läckra franska osten med samma namn tillverkas) de rika parisarnes bästa och mest frekventerade jaktmarker.

Jakterna här bli i högsta grad kostsamma. Jaktmarkernas ägare eller arrendatorer äga icke ens rätt att till sina jakter inbjuda vänner och bekanta, därest ej desse af franska staten löst sig tillståndsbevis för jaktsäsongen. Och för dylika bevis erläggas rätt ansenliga afgifter. Jakträtten betalas dyrt. Arrendeafgiften för hundra hek-

Efter fotografi.

JAKTSÄLLSKAPET SAMLAS.

Kliché: Bengt Sjöforsparve.

tar slättmark, äng eller åker, belöper sig till 1,000 å 1,200 frcs per år, och för hundra hektar skog betalas ett årsarrende af 2,000 till 2,500 francs. Enorma summor ätgå till uppfödelse och utplantering af ungt villebråd, hvilket göres i stor omfattning för att tillgången på vildt icke skall aftaga. Under en jakt i dessa nejder dödas ofta på en dag 6 å 700 fasaner.

Jakträttens innehafvare nödgas ytterligare erlägga betydande belopp i ersättning för de skador kaninerna årligen göra åt skördarna. Jakten på vilda kaniner har blifvit en mycket omtyckt sport i Frankrike. "Lapin" är ju också en ständige rätt på den franska matsedeln.

Hur pass väl situerad man måste vara för att arrendera jaktmarker i Rambouillet, inses bäst af det faktum att jakträttsinnehafvarne uppskatta hvarje exemplar vildt de döda till tredubbet högre värde, än det skulle betinga sig i saluhallarna i Paris.

Af villebråd i Rambouillet är det fasaner och kaniner som överflöda. Haren blir alltmör sällsynt, till följd af att jaktarrendatorerna äro tvungna att kringgärda sina skogar med gallerverk af fin järntråd för att undgå eller minska de dryga kostnader de haft för skador, som kaninerna åstadkommit i åker och äng. Haren älskar, som man vet, att röra sig på vida fria marker och trives icke i inhägnad skog.

Också raphöhns förefinnas rikligt. Raphöhnsjakt idkas dock numera i Rambouillet endast under första jaktmånaden på hösten. Man har lagt märke till att dessa fåglar sedan ett tjugotal år tillbaka blifvit allt mera skygga. Frukta för jägaren har genom ett underbart atavistiskt fenomen öfvergått från äldre raphöhns-generationer till de yngsta, som ännu aldrig varit utsatta för jaktens fördölsel. Och sålunda är det numera snart sagdt omöjligt att i Rambouillet jaga raphöhns med hund. Man anställer i stället klappjakter, därvid jägaren håller sig dold bakom för ändamålet uppförda ris-högar ute på fälten, medan ett större eller mindre antal dreffolk — vid stora jakter en hel armé

Efter fotografi.

MÖTESPLATSEN I SKOGEN.

Kliché: Bengt Sjöforsparve.

— drifver rapphönsen i riktning af jägarnes bakhåll.

Under höbärgningstiden kan man ute på ängarna öfverkomma en mängd öfvergifna rapphönsbon. Skogvaktarne tillvarata äggen och draga försorg om att de på ett eller annat sätt bli utkläckta. De späda ungarna utsläppas sedan i markerna, antingen på egen hand eller under ledning och omvårdnad af äldre rapphönsfåglar, uppfödda för ändamålet. Detta fågelsläkte visar ofta stor intelligens. Hannarna antaga sig gärna de små ungarna och ägna dem samma kärleksfulla behandling som komma dem till del af mödrarna.

Af all slags jakt är väl den briljantaste och mest sportsmässiga hetsjakten till häst med hundar.

Också den idkas här i stor skala. Den rika hertiginnan d' Uzès, en synnerligen distingverad dam med stort inflytande inom de högsta kretsarna i Paris, har af franska staten arrenderat jakten på hjort i hela Rambouillet-skogen.

Hertiginnan d' Uzès jagar regelbundet två gånger i veckan under tiden från den 15 oktober till den 15 april. Oaktadt sin respektabla ålder — hon är omkring sextio år gammal — är hon fortfarande en lika käck som skicklig ryttarinna och leder i egen person alla sina mödosamma hjortjakter. Hon har en stor mängd jakthundar — deras antal uppgår till sextio å åttio — och till logis för dem har hon upplåtit ett härligt gammalt slott, Louis XIII-stil.

Man kan väl knappast se ett mera pittoreskt och elegant skådespel än dessa jakter till häst med talrika hundar en vacker höstdag då skogen skimrar i rött och guld. Följande hundarnas vilda skall, spränger rytarskaran fram genom mark och skog, öfver åkrar och ängar, utan hänsyn till sädd eller gröda. Kavaljererna lysa på långt håll i sina långa eldröda rockar, och damerna, de modiga och blodtjrstiga amazonerna, taga sig käck ut med de små impertinenta, "bicorné"-formade hattarna i två spetsar.

Hetsad af hundarna tills dess krafter äro uttömda, låter hjorten sig slutligen taga, vanligen inom två å tre timmar. När den stupat, dallrar den klara höstluften rundt omkring af jakthornens ljudvägor. Det är alls-todsignalen: "hallali! hallali!"

Hela det förnäma jaktsällskapet, sammansatt af markiser,

Kf. fotograf.

ETT PRÄKTIGT BYTE.

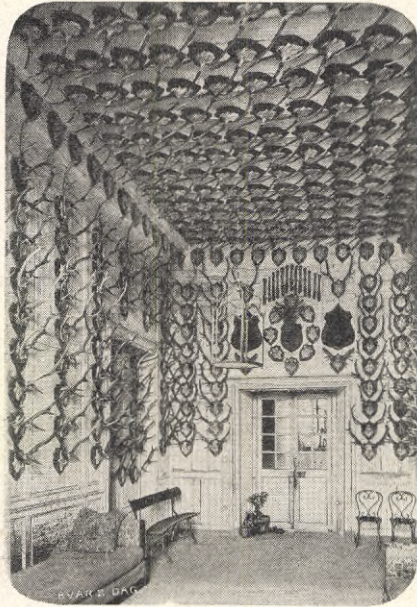
Kliché: Bengt Sjöfverparov.

låtit upphänga hornen af alla de hjortar, som hetsats till döds af hennes hundkoppel. Det är ett för fullblodsjägare intressant museum. Samlingen har åter denna höst ökats med nya hjorthufvuden, däribland två eröfrade på ett rätt egendomligt sätt. Som känt äro hannarna bland kronhjortarna mycket ilska under parningstiden, som infaller i september och någon gång fortgår in i oktober. De ståtliga djuren kämpa då häftigt med hvarandra om honorna, af hvilka hvarje hane söker samla så många som möjligt omkring sig. Hertiginnan d' Uzès' jaktsällskap råkade komma öfver ett par kronhjortar, som voro inbegripna i en så rasande strid med hvarandra, att deras horn trasslade in sig och icke ens sedan hjortarne döddes kunde lösgröas.

Detta slags jakt till häst med hundar är ett synnerligen dyrbart nöje. För att öfvervaka och vårda hertiginnan d' Uzès' hundar äro anställda ett dussin manliga tjänare, kallade pikörer eller jägmästare. Till hundarnas föda åtgä per vecka femhundra kg. bröd och två å tre hästar. Hvarje år godtgör hertiginnan med sextio å sjuttio tusen francs de skador, som af hennes hjortar tillfogats skördeåkrarna i hennes grannskap.

Hetsjakten på hjort är ett nöje, som endast grand-seigneurer och mäktiga folk kunna bestå sig. Denna jakt var under flyddatiderna en mycket gouterad sport vid det franska hofvet. Särskildt var konung Ludvig XVI en stor älskare af "la chasse à courre". Då han som folkmassans fångesatt instängd i Paris, uttalade han sitt beklagande af att ej kunna följa sina hundkoppel i skog och mark.

Detta slags jakt har bibehållit en viss fläkt af aristokrati och storhet. Där hertiginnan d' Uzès lysande och larmande jaktsällskap drager fram genom skogarne och fälten i Rambouillet, erinras våra dagars franska demokrati om minnen från en framfaren storhetstid. De smatrande hornsignalerna: Hallali! Hallali! bära kring bygden ett eko af "l'ancien régime".

Kf. fotograf.

JAKTRELIKER.

Kliché: Bengt Sjöfverparov.

Öfverhofstallmästaren
GREFVE
A. G. FERSEN-GYLDENSTOLPE.

Öfverstekammarjunkaren
GREFVE
O. STENBOCK.

Kabinettskammarherre
A. HERLENIUS.

Konung Gustaf har i dagarna inom sitt hof gjort en del utnämningar. — Sälunda har till befattningen som öfverhofstallmästare utnämnts förste hofstallmästaren greve *A. G. Fersen-Gyldenstolpe*. Greve G., född 1839, är en inom hufvudstaden välbekant person.

Greve *Otto Stenbock*, den nye tjänstgörande öfverstekammarjunkaren, är född 1838 och har förut länge varit minister i Konstantinopel och kammarherre inom konung Oscars hof.

Kaptenen i Göta artilleriregementes reserv *August Herlenius* är en af de nye kabinettskammarherrarne. H. är född 1861.

Den nye chefen för konungens stab, öfverste *Carl Rosenblad*, är nu en 60-års man. Sin officersbana begynte han 1869.

Slutligen meddela vi porträttet af förste hofmarskalken, förre kammarh. *Malcolm Lilliehöök*.

Chefen för
konungens stab
C. ROSENBLAD.

Förste hofmarskalk MALCOLM LILLIEHÖÖK.

J. G. EDGREN.

Till konungens läkare har förordnats e. o. professor vid Karolinska institutet *J. G. Edgren*.

Danmarks främste lyriker är död — Holger Drachmann, den oförgängliga ungdomens skald, den allfördrande lifsglädjens dyrkare och beännare, har gått ur tiden.

Drachmann var aldrig en konsekvensens, det målmedvetna stråfvandets diktare — därtill var hans kynne för obeständigt, för mycket fjärrsartadt. Den samtida litteraturen i hans land kan sägas ganska klart återspeglad i hvad Holger Drachmann skrivit: han har varit realist och romantiker, oppositionell och reaktionär, religiös och ateist — eller kanske rättare: han har i grund

H 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klithé: Bengt Sjöfverparre.

och botten alltid varit litet af hvarje. — Hans obestridliga stora begåfning och glänsande formtalang skola länge bevara namnet på denne "havets digter", som han en gång själf älskade att kalla sig —, på den nordiska trubaduren med de många idéerna och de många stämningarna.

Drachmanns rika skriftställerverksamhet omfattar förutom hans många dikter en mängd romaner, noveller och teaterstycken.

Vid sin död var D. öfver 61 år gammal (Se vidare H. 8. D. porträtt och text årgång VIII: 1.)

ETT KVINNOPORTRÄTT.

FÖR HVAR 8 DAG AF HERMAN BANG.

Blott tre möten, blott tre gångers samvaro — och dock inpräglades hos mig ett utseende, bilden af en kvinna, som skall fortlefva här inne, innerst i mitt hjärta så länge min tanke lefver och är till.

Blott tre gånger mötte jag henne; likväl stod jag ansikte mot ansikte med ett öde, och jag såg ett helt lif utvecklas och fullbordas och aflöfvas i ensam öst.

Besnard hade kunnat målat ditt huvud: ansiktet, öfver hvars hy ett blekgult skimmer dallrade — skimret af en sällsynt ros — och där ögonen lågo, under halfslutna ögonlock, mörka som Egyptens natt och så fjärran som de världar man aldrig når. Och nacken som höjde sig så smal och spenslig och kunde böjas till hälsning som när en prästinna svarar de troende, hvilka närma sig altaret. Och leendet som blottade nätt och jämt det yttersta af tandraden och flydde och hvilade ut i linjernas marmor-ro.

Ja, Besnard kunde ha målat henne.

Och de smala nervösa händerna — de voro det enda, som en kort sekund och helt omedvetet förändrade den dolda febern bakom dessa klassiskt lugna och höga tinningar. — Ja de smala, genom generationer modellerade händerna, tre århundradens långsamma mästerverk, hade hon knäppt samman, hopflätad med en viljestyrka som skulle de aldrig mera åtskiljas: så skulle han ha framställt dem, hvilande i den gula silkeskjolens sköte —

Så skulle Besnard ha fäst henne på duken.

Just så.

Så som jag såg henne första gången . . . där uppe långt bort, för länge sedan, den gång jag ännu var ung.

Hur underbart tydligt de fredligaste platser och deras människor och deras lif kan framstå för vår tanke! Som en spegelbild, som har sänkt sig, utan att förändras och oföränderlig, till djupet af vår själ.

Jag ser den gamla vattenkvarnen vid stadens ingång med det stora skofvelhulet hvilket stannat som en klocka stannar när lifvet sover. Och jag ser bron, där de tröga bondhästarna långsamt knoga fram med spannmålslasset, medan kusken dåsar med tömmen löst i händerna. Där borta under linden sitter gästgifvaren framåtböjd, stirrande, med pipan bortglömd i ena munvinkeln — stirrande på ån som knappast flyter, väntar han tjock och bred på de gäster, som

inte komma. Tre flickor skölja kläder och breda långsamt ut dem, långsamt såsom de där ha godt om tid, plagg för plagg, och de gå hem med sina tomma korgar, genom den enda gatan, där några hundar leka; och husens skyltar, där målningen bleknat af åratals snö och ragn, gapa ut i ödsligheten som i halfsömn. Där ligger torget, med sitt frodiga gräs — så grönt och friskt det är, — mellan stenarna, och sin lutande vattenpost. Ingen pumpar mera. Ty brunnen är uttorkad. Men vattenposten har blifvit stående och fallit samman öfver sig själf, — likt en skrumpen åldring, som, grubblande, har stannat och glömt tiden . . .

Det skymmer på.

Gjuteriets fem arbetare gå hem, medan deras träskor klappa mot stenläggningen, och målarna — de och skalderna älska denna stad som dör — vandra stilla, med stafflierna på ryggen, i den fallande skymningen hemåt . . .

I denna stad lefde hon, i sina föräldrars hus, som deras enda dotter, och där såg jag henne första gången.

Höga liljor växte på rabatterna i trädgården, genom hvilken jag kom, och rosor på smala stammar. Rundt om stodo lindar.

Men matsalen var hög som en hall. De till hälften genomskinliga gardinerna föllo hvitgula ned från sina kornischer, i djupa veck som släpet från en kvinnas kropp.

Det ljus, som silade igenom dem har jag aldrig sedan sett, det var dämpadt och overkligt och mildt som skimret af en sommarnatt. Rundt bordet hängde en krans af vinlöf men öfver oss lyfte i blåhvita vaser, hvilkas handtag voro kvinnobröst och armar, liljorna från trädgården sina raka, orörliga stänglar . . .

Omkring henne brusade dagens ord och fästens stimm och kvinnornas röster gamla rosenstenar från gamla slott glimmande på deras halsar — och konstnärers jubel likt böljor som vräka mot en brädd de icke nå . . .

Rank, med rubinslingan högt om sin hals, klädd i gult siden, smålog hon bland sin faders gäster höfligt som husets enda dotter och fjärran ifrån som den, hvilken i tysthet småler åt sina egna ljudlösa tankar.

Då var det som han, landets främste målare, böjde sig ned emot henne, och med sänkta ögon hviskade:

— Så vacker ni är. Säg mig Alice, hvem skall så mycken skönhet lyckliggöra? — Lik en som vaknar, slog fröken Alice upp ögonen med ett leende — men ett annat leende än nyss — hon svarade och hennes stämma blef så tydlig som om hon aflagt en ed:

— Den ende, svarade hon.

Och målaren teg . . . med brännande panna.

Men för andra gången mötte jag henne.

Det var i augusti på Marienlysts strand en afton.

Kajernas ljus i Helsingborg spände sitt guldband längst sundet, och kurhotellets hvita byggning reste sig i kvallsdunklet som ett jätteskrof, som gått för ankar midt uppe bland luftens böljor.

Det var fest.

De kulörta lyktorna slingrade sig i guirlander om dammarna, där svanorna gledo fram, liknande sagans blommor, och hängde brokiga i trädkronornas mörker som skimrande frukter, dem man frestades att plocka med sina händer.

Valsens rytmer gungade ut öfver parken och sundet, där båtar med färgade lyktor, fästade på höga stänger, ljudlöst darrade.

Men på strandbädden vimlade tusende glada människor, medan stojet steg och föll — af skratt och klirrande glas och vals och prat och flirt och gnolanden och tramp mot gruset och kväfda utrop och viskade ord och en visstump, sjungen på vattnet . . .

Medan hvita klädningar fångade ljus från gula hänglampor och ansiktena skymtade förbi, leende, skratande, och försvunno.

Och plötsligt raketer, längst ut på stranden, gnistrande som eldbågar spända genom natten — öfver oss, de många.

Där mötte jag henne.

Plötsligt kom hon emot mig. Hon var klädd i hvitt. Och vandrande vid en herres arm — en reslig man, högväxt och stark — grep hon min vänstra hand och vände sig emot mig och viskade mig hastigt i örat: — Hvad jag är lycklig.

Och hon gick.

Så ser segern ut här på jorden — eller saligheten i Guds himmel — som hennes ansikte det ögonblicket under himmelens eldbågar.

Och jag såg henne för tredje gången — långt efteråt. Jag hade kommit till en liten småstad, den enda på en liten ö.

Hafvet bredde sig som ett bälte rundt om den.

Dess enda i ögonen fallande byggning var kyrkan. Den låg hvit midt i allt det gröna.

Då jag kom fram till hotellet stod där i ett glas en ros på mitt bord. Den hade skickats med ett bref. Jag bröt det. Det var från henne. Där stod:

”Jag bor här. Jag skulle bli glad om ni ville besöka mig.”

Och under dessa rader, hennes namn — hennes flicknamn.

Jag blef stående, med brevet i hand, de få rader, som sade så mycket som:

— Här bodde hon, och bar ännu sitt flicknamn.

Jag vände mig till uppässaren, som ännu väntade, nämnde namnet och frågade hvar i staden fröken bodde:

— Å, fröken bor vid kyrkan, svarade den unge mannen. Fröken har ju skola . . . ja, det är både för gossar och flickor . . . så som det brukas nu för tiden.

— Och pratsam som alla landsortsbor fortfor han:

— Men huset är väldigt trefligt — — fast där nog är kallt nu, när det lider mot vintern.

Jag gick dit.

Ja, huset låg vid kyrkan. Den gamla kyrkogårdens gräsmattor lågo framför det. Ett ensamt järnkors stod där ännu med inskription af ett känt, ryskt namn. Höstens första blad hade gulnade fallit mellan grässets grönska. De sågo ut som döda fjärlilar.

Rummet stod tomt ett ögonblick — medan jag såg palmerna, som reste sina stammar, och vallmon, mörk, i höga vaser.

Så kom hon.

Hade femton år gått? Ja, öfver hennes vänstra tinning lyfte sig en silverstripa som liknade en silverkam fästad i hårets midt. Men det flyktiga leendet gled som fordom öfver hennes drag, blottande en rad af hvita tänder, och ögonen lågo, under halflutna ögonlock, så fjärran som de världar, man aldrig når.

— Hvad ni ännu är vacker, viskade jag.

Hon räckte mig båda sina händer som man räcker dem till en vän och sade: — Kom, låt oss sätta oss ned och prata. Jag talar så sällan. För jag är alltid ensam, och tiden är kort.

Hon visade mig in i ett litet rum, där höga soffor stodo efter tre af väggarna. En enda tafla täckte där i midten väggen, hög och mäktig . . .

Det var han — ja det var han, mannen från strandbrädden.

— Sitt ned, sade hon, och satte sig själf, och på en stund sade ingen af oss något.

Så sade hon uppriktig som den stolte är — och hade därmed förklarat allt —:

— Min vän, jag hade väntat på den ende . . . därför vill jag också vara den enda i hans hjärta.

Hon teg igen, medan det var som om orden darande hängde kvar i rummet. Hon hade stödt hufvudet i händerna, och de hvälfda ögonlocken voro sänkta . . .

Hvar såg jag någonsin en sådan tafla? Hvem drömde någonsin i marmor ett minnesmärke så vackert?

TRONSKIFVET I MAROCKO.

De officiella meddelande bekräfta hvad åtskilliga telegram redan dessförinnan vetat berätta, att tronskiftet nu verkligen ägt rum i Marocko: Abdul-Asiz har blifvit afsatt — det skedde den 4 januari — och i moskén i Fez har samma dag till hans efterträdare Muley-Hafid utropats.

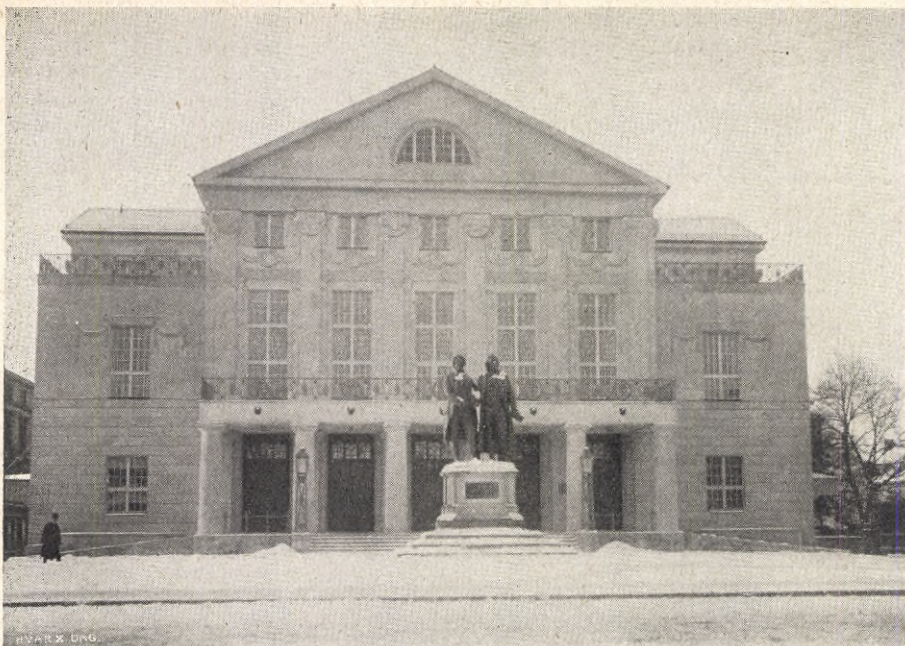
Afsättningen af den laglige härskaren beror på hans sympatier för de kristne och tolererandet af deras framträngande i Marocko och åtgöranden därstädes. ”Det heliga kriget” har proklamerats, och i Fez har ett kalifat upprättats för den nye sultanen. Frankrike står villrådigt om hvad ståndpunkt det skall intaga och Muley-Hafids alla återstående anhängare börja vackla.

Efter fotoerna

Kliché: Bengt Silfverparre.

ABDUL-ASIZ, den afsatte sultanen.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

WEIMARS NYA HOFTEATER, uppförd på samma plats som den gamla hofteatern, hvilken refs i fjol, då H. 8 D. meddelade en en illustrerad uppsats om densamma (årg. VIII: 16).

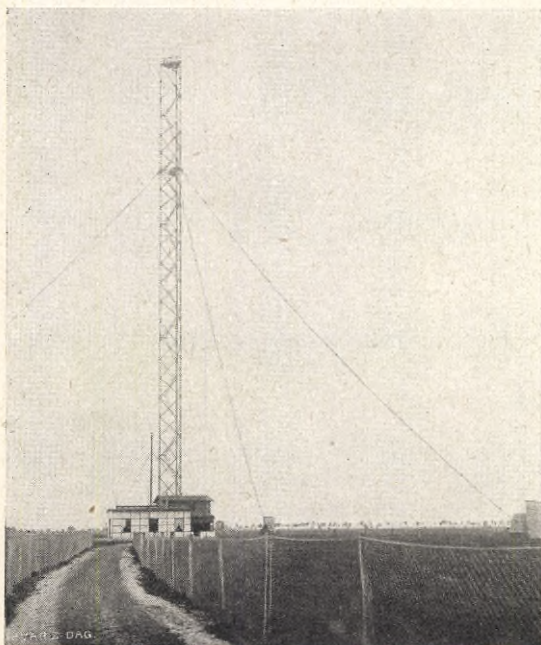
Nauens station i Brandenburg för trådlös telegrafering har i dagarna tack vare nyinförda viktiga förbättringar lyckats uppnå betydande framgångar. Ångaren Cap Blanco, nu på resa från Hamburg till Buenos Aires, har sålunda dagligen erhållit telegram från Nauen. Det senaste telegrammet uppfångades vid Teneriffa, efter 8 dagars färd från Hamburg. Afståndet till Teneriffa är 3,700 kilometer, således en åtskilligt längre väg än den de hittillsvarande rekord-

telegrammen från Marconistationen haft att passera öfver oceanen.

Man hoppas i Nauen, att genom fördubbling af ångmaskinstyrkan inom kort vara i stånd att meddela sig med mottagningsstationer å hvilken plats som helst på jorden.

JOACHIMS EFTERTRÄDARE.

Professor Henri Marteau i Genf, en af samtidens mest uppburne violinister, har nu, enligt en af Josef Joachim under lifstiden uttryckt önskan, kallats till J:s efterträdare vid kungliga musikhögskolan i Berlin.

EN REKORDSTATION FÖR TRÅDLÖS TELEGRAFERING: Nauen i Brandenburg.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

HENRI MARTEAU.

Wilhelm Busch

W. BUSCH.
Efter en teckning af Lenbach.

En stor gammal skalk, en målare filosof, en af den germanska världens förklarade gunstlingar, den 76-åriga *Wilhelm Busch*, har aflidit, mätt af ära och djup, äkta lefnadsnjutning. När hela Tyskland i fjor våras hyllade honom på hans sjuttiofemårsdag hade han klart för sig, att han icke hade långt kvar. Och det är blott någon månad sedan han tog afsked af sina tusen och åter tusen trogna med en i sin enkelhet gripande liten dikt, däri han sjunger om färjemannen, som vinkar, och om den resande, som måste, om ock med saknad, taga farväl af vännerna och bryta upp.

Buschs popularitet i Tyskland är många årtionden gammal, men det gick om lång tid, innan man lärde sig rätt förstå honom. Till en början togs han endast som gyckelmakare, och först sent lärde allmänheten sig se allvarsdjupet hos honom, melankolien, som låg på botten af hans satiriska behandling af människolifvets ofullkomligheter.

Busch hade först tänkt att blifva ingenjör men fann sig snart kallad att uppsöka den bildande konstens gårdar. Han reste till Düsseldorf för att utbilda sig till målare, kom därifrån till Antwerpen och sedan till München, där han kom i åtnjutande af Lenbachs synnerliga bevägenhet och ovärderliga handledning.

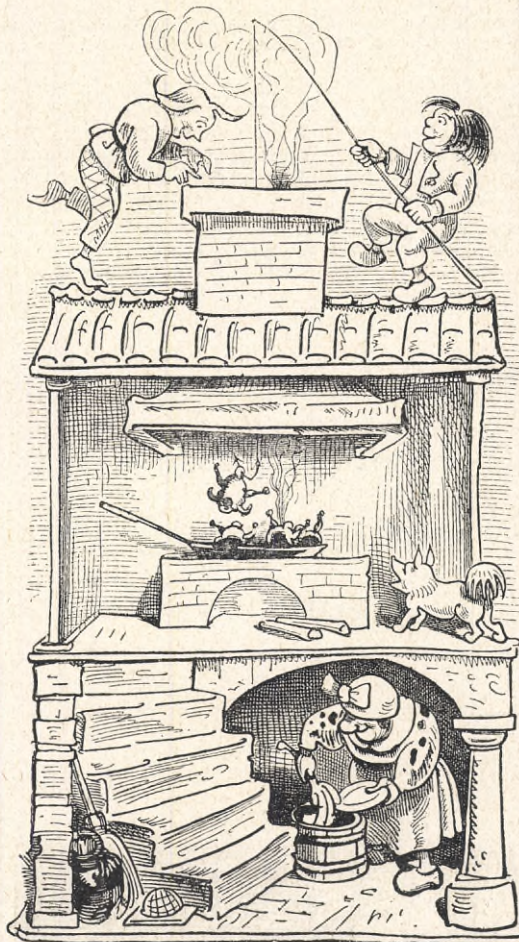
Det dröjde icke länge förrän Busch i München väckte uppmärksamhet, och vi finna honom inom kort som en högt skattad medarbetare i den berömda skämttidningen "Fliegende Blätter", till hvars oerhörda popularitet öfver all världen icke minst han genom sina bildhumoresker bidragit.

Bland Buschs många världsberömda satiriska bildböcker har ingen uppnått sådan fenomenal spridning som den ryktbara boken om "Max och Moritz", de båda oemotståndligt roliga slynglar, som man i Tyskland absolut icke kan undkomma: de dyka upp

i allehanda gestalter, i choklad, i socker, som statyetter och på vykort. I en af den tyska prässens många nekrologer öfver Busch finna vi, att dessa hans odödliga skapelser på det yttersta i dessa dagar hunnit till Japan och där som bäst göra sitt segertåg bland gamla och unga.

I "Münchener Bilderbogen" har Busch skapat sig ett monument, som icke så lätt förgår. Här låter han sin penna briljera i det bizarra, i såväl teckningar som täxt. Han lägger framför allt vikt vid det omedelbart muntra intrycket; han träffar alla de människor, djur, häxor och troll, som han framställer, med ett par enkla, karaktäristiska streck. Han ger anatomiska lagar en god dag och är så barock som möjligt, men i alla fall förstår han att gifva en fullt fast och tillförlitlig bild af just det, som han önskar framställa. I en serie teckningar af hans hand kan man icke sällan få se samma person eller föremål förändras i fråga om de yttre linjerna och i alla fall förblifva detsamma. Hemligheten härmed är naturligtvis, att Busch var en så öfverlägset säker och erfaren tecknare, att han kunde låta pennan skena iväg, utan att han behöfde riskera att förlora den innersta verkligheten ur sikte. Han kunde tillåta sig allt — har man sagt om honom — därför att han stod på den säkraste af alla grundvalar, geniet, understödt af grundliga ungdomsstudier.

Som den kloke man han var upphörde Busch med

"MAX OCH MORITZ" PÅ ÄFVENTYR. Teckning ur Buschs berömda bilderbok.

sin produktion i samma ögonblick han kände att tröttheten efter ett långt och verksamt lif började infinna sig. Han ville för intet i världen upprepa sig själf, och så snart han märkte tecken härtill, lade han beslutsamt ned sitt ritstift för att draga sig tillbaka till det stilla lifvet i en liten by i Harz. Där satt han år ut och år in och hade sin glädje af att med

sin lugna, betänksamma ironi se sig omkring på människornas äflan. Han rökte sin pipa och drack sitt glas och väntade på att få lägga sig helt till hvila. Nu är hans stilla väntan slut. Hela den germanska världen sörjer honom uppriktigt, och säkert är, att hans egenartade verk komma att lefva så länge sinnet för djup och äkta humor icke är dött.

SVENSK DELTAGARE I ENGELSK-EGYPTISK EXPEDITION.

Förra året landsteg — det var den 20 maj — i Mombassa en af

engelsk-egyptiska regeringen utrustad expedition, som hade till syfte att företa mätningar i de för något år tillbaka politiskt så ryktbara trakterna kring de stora Nilsjöarna, — här gällde det närmast Assauandammen. I samma expedition befann sig också en ung svensk löjtnant, friherre von Höpken, som nu förbereder ett arbete öfver de erfarenheter och upplevelser, som under resan kommo honom till del. Hans redogörelse, som är afsedd att utkomma till hösten, torde hufvudsakligen komma att röra sig på det zoologiska gebietet. Det var hufvudsakligen jaktintresset, som dref löjtnant von Höpken att delta i expeditionen,

Efter fotografi.

LÖJTNANT VON HÖPKEN MED JAKTBYTE.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

och att hans byte där inte lämnat hans ansträngningar obelönade, framgår ju med all önskvärd tydlighet af ofvanstående bild.

En bayersk bonde har i en tam hjort skaffat sig en mycket originell dragare.

Efter fotografi.

OCKSÅ EN KONKURENT TILL HÄSTEN: EN TAM HJORT.

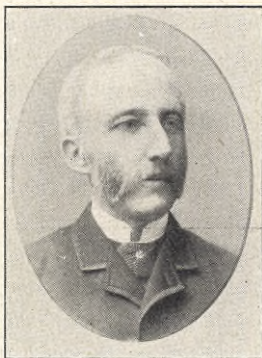
Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Den lycklige ägaren infångade för något år sedan en hjortkalf, som han förstått att tämja ända därhän, att den, numer en stor, ståtlig hjort, utan minsta fruktan äter ur hans hand, och utan motstånd låter sig spännas för vagnen för att draga t. o. m. rätt gods lass.

E. G. ÅMAN.

Apotekaren E. G. Åman i Stockholm, fyller den 28 jan 80 år. På sin tid led. af stadsfullmäktige i Stockholm samt intresserad medlem af Katarina församlings kyrko- och skolråd samt af folkskolestyrelsen.

R. E. L. DARIN.

Lektorn vid Malmö högre Allm. läroverk f. led. af Riksd. A. K. Robert Darin fyllde den 11 jan. 45 år. Stud.-ex. 60, III. d. r. 65, docent i Lund 68, adjunkt därst. s. å. lektor i Kalmar 70, i Malmö sedan 75. Led. af Riksd. A. K. 87, 94—06. Led. af stadsfullm., drätselkammaren m. m.

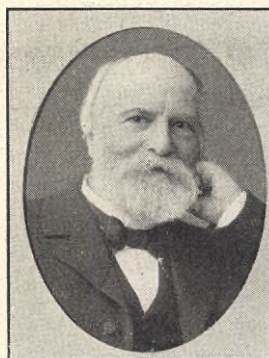
E. BOMAN.

Till byråchef vid arméförvalt. sjukvårdsstyr. har utnämmts fältläkaren Ernst Boman. F. 52, stud. 70, med. lic. 81, 2:e stadsläk. i Linköping s. å. 2:e bataljonsläk. 86, 1:e bataljonsläk. 89 vid Andra lifgrenad-reg., reg.-läk. 93, fördelningsläkare 02. Stadsfullmäktig i Linköping 85. Landstingsman 91.

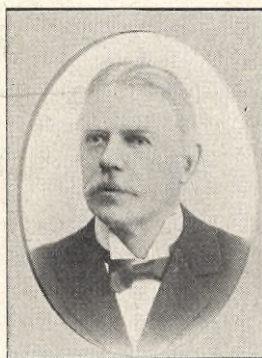
P. L. SCHMIDT.

Till byråchef i arméförvaltningens sjukvårdsstyrelse har utnämmts fältveterinär Peter Leonard Schmidt i Stockholm. Stud.-ex. 85, bataljonsveterinär vid Skånska dragonreg. 87, reg. veterinär vid Andra Göta art-reg. 95, vid Lifreg. dragoner 99, veterinär vid krigssk. 06. Led. af Remonteringsst. 96-1900.

G. B. INSULANDER.

F. d. folkskoleinspektören, fil. d. r. Gustaf Insulander i Stockholm, fyllde den 7 jan. 75 år. Stud. ex. 51, fil. d. r. 57. Bitr. inspektör vid Stockholms folkskolor 67—69. Folkskoleinsp i Gästrik. 69—03, fil. jubeldr. 07. Led. af styr. öfver sinnessläanst. i Gälle 85—04, dess ordf. 89—04. Led. i k. tvångsuppostr.-komm. 96.

J. A. CEDERBERG.

60 år fyller den 24 januari handlanden Jacob Alfred Cederberg i Karlskrona. Skolrådsledamot 89-05, led. af fattigvårdsstyr. 92-1900, kyrkorådsled. 01, led. i kyrkovårdsstyr. 07. Mångårig styrelseled. af jul-tomtarna, sjömanshemmet m. fl. kommunala uppdrag.

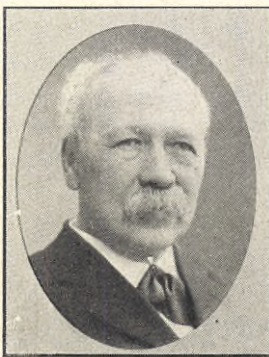
E. TRYGGER.

Justitierådet Ernst Trygger i Stockholm har begärt och erhållit afsked från ledamotskapet af konungens högsta domstol från och med den 13 ds. Heilsidesporträtt jämte biografi återlännes i årgång VI: 44.

G. H. T. HOLMBERG.

Direktör Theodor Holmberg å Tärna fyller den 21 jan 50 år. Stud.-ex. 71, fil. kand. 76, föreståndare för Västmanlands läns folkhögskola 76. Upphollsman till "fältthögskolan". Utgivit många skrifter.

E. TEGNÉR.

65 år fyllde den 13 jan en af de aderton i Svenska Akademien, professorn i Svenska Akademiens språk vid Lunds universitet Esaias Tegnér. Heilsidesporträtt jämte biografi återfinnes i årg IV: 17.

G. L. HÖRBERG.

55 år fyllde d 9 jan rektor Gustaf Leopold Hörberg i Uddevalla. Stud.-ex. 71, fil. lic. 84, adj. i Göteborg 87, rekt i Uddevalla 1900. Konsistorieamanuens i Göteborg 85—1900. Led. af stadsfullmäktige, i skolrådet, ordf. i styr. för Uddevalla elementarskola för flickor m. m.

C. E. G. WALLENQVIST.

50 år fyllde den 8 januari med. lic. Edvard Wallenqvist i Väster- vijk. Stud.-ex. 77, med. lic. 97, praktiserande läkare i Väster- vijk sedan 98, skolläkare och järnvägs- läkare sedan 08, läkare vid Ankar- rums bruk 01, postläkare sedan 1903.

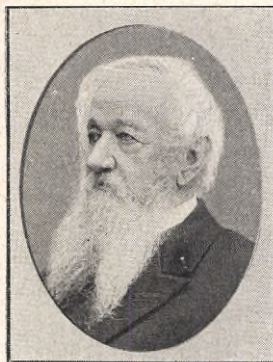

B. O. EKMAN.

Till distriktschef vid statens järnvägar har utnämnts byrådirektören Bror Olof Ekman i Stockholm. Stud.-ex. 83. Byråingenjör i järnvägsstyr. Maskinbyrå 98, i f. byrådir. 99, byrådir. 01, f. maskindir. vid Ista distriktet 03. Led. af Kungl. tra- fiksäkerhetskommitten 05—07.

PORTRÄTTGALLERI

A. M. ROSENQUIST. †

Den 26 dec. afled i Uddevalla häradshöfding Axel Mauritz Rosenquist af Åkershult. Född 15, stud.-ex 27, kanslist 47, fiskal 48, häradshöfding i Sunnervikens domsaga 56. Led. af Riksd. A. K 67—69, 79—81. Mångårig led. af länets landsting m. m.

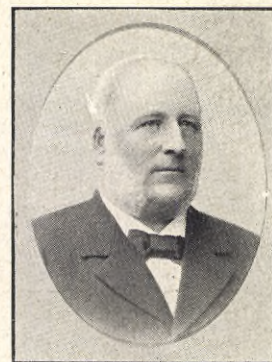
G. H. HAZELIUS. †

F. d. föreståndaren vid östergötlands läns landtmannaskola vid Häddorp, direktör Gustaf Eijlmar Hazellius afled den 26 dec. å Halleby. Född 29, stud.-ex 48, föreståndare för landbruksskolan 61—73. Mångårig ordf. i ortens kommunalstämma samt Göstrings hushållsgille.

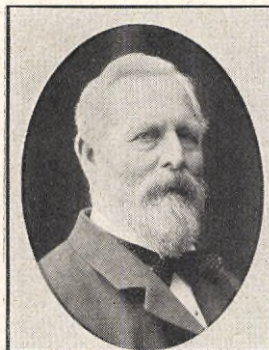
E. A. von SETH. †

Den 25 dec. afled å Lyby gård öfverste Eduard Albert von Seth. Född 31, stud.-ex 48, utlöjtn vid skånska dragonregtiet 50 major 81, öfverstelöjtn 82, öfverste och chef 86. Kommunalt intresserad, ordf. i Frosta närads sparbank samt mångårig led. af Malmöhus läns landsting.

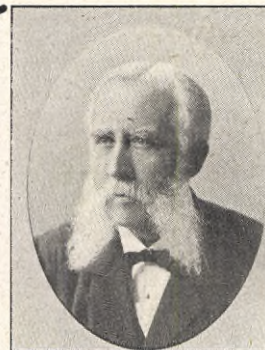
H. T. FUNCH. †

Grosshandlaren Harald Theodor Funch afled i Stockholm den 27 dec. Född 38. Led. af stadsfullm. 88—04, dessutom led. i en hel del direktioner, ordf. i bevilningsberedningen, en af borgerskapets 50 äldste och deputerad i grosshandels societeten.

P. J. MALMBERG. †

Den 31 dec. afled i Stockholm, godsägaren Per Johan Malmberg, 80 år gammal. Ägde under många år egendomarne Hemmasta och Väsbovik. Lifligt intresserad af kommunala ärenden innehade M. inom sin ort mångfaldiga kommunala uppdrag.

L. F. AF KLINTBERG. †

I Stockholm afled den 4 jan. f. d. öfverkommissarien i civilstatens pensionsinrättning Ludvig Ferdinand af Klintberg, 75 år gammal. Lifligt intresserad i hufvudstadens kommunala angelägenheter, mångårig ledamot af stadsfullmäktige och dess nämnder.

H. A. FRICK. †

Den 7 jan. afled i Göteborg, rådmannen Håkan August Frick, 73 år gammal. Utn. till borgerlig rådm. i Göteborg 84, afsk. 05. Var den siste icke jur. bildade rådm. i Gbg. Mångårig led. af kyrkofullm. och kyrkoinmnd., omkr. 25 år led. af bevilin. ber. o. taxeringsnämnd, 10 år ordf. i hälsövnämnd. m. fl. uppdr.

A. JOHANSSON. †

Å Norra Löfåsen, Ullevad, afled d. 4 jan. f. d. riksdagsmannen för Vadsbo Norra domsagas valkrets Anders Johansson, 76 år gammal. Mångårig ordförande i socknens kommunalstämma samt ledamot af kyrko- och skolråd, ledamot af länets landsting.

G. BILLING.

Till ledamot af Riksdagens Första Kammarer för Åltsborgs län har valts biskop Gotfrid Billing i Lund. Hetsdesporträtt och utförlig biograf. återfinnes i årg. IV : 45.

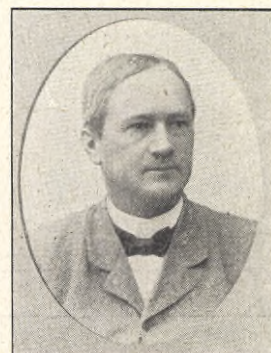
P. O. C. AURIVILLIUS.

Professorn Christoffer Aurivillius i Stockholm, fyllde den 15 jan. 55 år. Stud.-ex 71, fl. dr 80. Lärare vid Lyceum för flickor, Wallinska skolan och H. lärarinnesem. i Stockholm 80—1900. K. vetensk.-akad. sekr. Medl. i dir. f. Stockholms stads underv.-verk 1900—06, medl. af folksk.-öfverstyr. i Stockholm.

A. G. ZEINWOLDT.

50 år fyllde den 20 dec. tjänstemannen Axel Gotfrid Zeinwoldt, Sandsjö. Under 88—98 intresserad kommunalman inom Wentlinge församling, ordf. i kommunalnämnden och stämman, nämndeman m. m.

G. M. PFANNENSTILL.

50 år fyllde den 10 jan. e. o. professorn Magnus Pfannenstill i Lund. Stud.-ex 77, doc. 92, e. o. prof. samt kyrkoh. i Husie och Västra Skreflinge 1900. Teol. dr. 07. Kurator för Göteborgska Studentnationen i Lund 93—95, stud. kårens ordf. 92—93 ordf. i Skånska ungdomsförbundet 04—07.

HVAR 8 DAGS PRISTÄFLINGAR:

Resultatet af vår litterära pristäflan för 1907 tillkännagives, sedan de insända röstsedlarna hunnit genomgå, i nästa nummer.

För 1908 har redaktionen som bekant utlofvat en liknande täflan, och utlyses härmed en

ständig litterär pristäflan för

1908 med 1,500 kr. i pris

efter i hufvudsak samma grunder som tillämpades för 1907 års "nyårstäflan".

Emellertid ha vi, i afsikt att för våra läsare underlätta deltagandet i denna pristäflan, beslutat att under det nu ingångna året utdela

6 pris hvarje månad

i st. f., som hittills, för helt år. Därigenom vinna våra läsare den fördelen, att de för hvarje gång icke behöfva syssla med berättelserna i fler än 4 (ev. 5) nummer och sålunda lättare kunna överblicka situationen.

När sista numret af H. 8. D. för hvarje månad är utkommet, har läsaren således endast att taga fram de tre — möjligen 4 — öfriga häften som äro daterade samma månad, och uppteckna namnet på den i något af dessa nummer införda berättelse, vare sig å omslag eller innersidor, han anser vara bäst.

Konvolutet, innehållande dels namn på berättelsen och dels insändarens namn samt *märkt*

Samtidigt utlysa vi en täflan af ny art:

H. 8. D:s FÖRSLAGSTÄFLAN.

Stor är den tacksamhetsskuld i hvilken H. 8. D. står till sina läsare för trivilligt medarbetarskap. I hvad detta rör den illustrativa afdelningen af tidskriftens innehåll, har det redan sin särskilda uppmuntran — utöfver honorar — i vår *fotografipremiering*. I hvad det rör berättelseafdelningen ha vi våra *litterära pristäflingar*. Mången gång är dock medarbetarskapet af den art, att en lämplig form af ersättning icke står till buds: någon ger oss t. ex. ett godt uppslag — ett sådant var det om *namnteckning i autograf* på första sidan — som kommer såväl tidskriften som läsekretsen tillgodo. För att uppmuntra till ökad medarbetarskap af denna art har red nu beslutat att *hvarje månad* ställa till disposition *ett pris om 25 kr. till den som under samma tid sändt oss det bästa förslaget* — under

Januaritäflan, Februaritäflan o. s. v., samt adresserad: *Red. af HVAR 8 DAG, Göteborg*, skall vara red. tillhanda senast den 10 nästa månad — således, för januaritäflingen senast den 10 febr., för februaritäflingen senast den 10 mars, o. s. v.

Prisen i hvar och en af de månatliga täflingarna under 1907 blifva:

Förf. af "den bästa berättelsen"	40 kr.
Förste röstande på denna berättelse	25 "
Andre " " " "	15 "
Tredje " " " "	10 "
Fjärde " " " "	5 "
Femte " " " "	5 "

Således 100 kr. i månaden.

Alla röstsedlar brytas samtidigt. "Förste röstande" o. s. v. bli de som i den mån brefven brytas äro de förste att föreslå den berättelse, som vid sammanräkningen befinnas ha vunnit de flesta rösterna.

Dessutom utbetalar redaktionen hvar *tredje* månad efter eget godfinnande *75 kr.* som *extrapris till förf.*, förutom honoraret.

Hvilken af H. 8. D:s berättelser under januari anser Ni bäst?

blir alltså den fråga, Ni efter läsandet af nästa nummer har att strax skriftligen besvara.

förutsättning att något verkligt beaktansvärdt och för tidskriften användbart förslag inkommer — detta må gälla en detalj i tidningens tekniska framträdande, anskaffandet af bidrag af allmänt intresse eller hvad som helst. En hvar är välkommen, och ett verkligt godt förslag har de största utsikter att prisbelönas. Vid insändandet af för denna täflan afsedda meddelanden bör å kuvertet antecknas "*Förslags-täflan*".

Alltså: toli pris under året om tillsammans 300 kr. att eröfra för de bästa uppslagen.

Sammanlagda beloppen af de pris som komma utdelas i våra trenne ständiga täflingar, i hvilken en hvar med utsikt till belöning kan delta, uppgå alltså till

öfver 3,000 kr.

H. 8. D:s Fotografipremiering

för insända fotografier till N:o 15 utföll med *1sta pris* Kr. 15:—

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 3 point
- B. (raskhet vid insändandet) . . . 3 "
- C. (utförande) . . . 2 "

8 point
för foto. å sid. 240 (Svenskt fartyg strandat vid Biarritz) till herr A. Björkegren genom dir. E. Björkegren, Stockholm.)

för insända fotografier till N:o 15 utföll med *2dra pris* Kr. 10:—

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 2 point
- B. (raskhet vid insändandet) . . . 3 "
- C. (utförande) . . . 2 "

7 point
för foto å sid 227 (Folk-skoleriksdag) till fotograf Sv. Åsberg, Stockholm.

IX ÅRG. 16^e HÄFTET INNEHÅLLER:

Två diplomater. — Fattigvårds- och barnvårdskurser i Stockholm. — Kvinno-nas rösträttsriksdag. — En stuga i Stockholmsskridskoseglare. — Vår skickl. g. ste läkterska världschampion? — Hvad man gömmer på tåget. — Jaktarna i Rambouillet. — Från det nya hovet. — Konungens läkare. — Holger Drachmann. — "Eit kvinnoporträtt" af Herm n Bang. — Tr nskifte i Marocko. — Den nya hofteatern i Weimar. — En rekordstation för trädös telegrafering. — Joachims efterträdare. — Wilhelm Busch. — Svensk deltagare i engelsk-egyptisk expedition. — Också en konkurrent till hästen: en tam hjort. — Veckans portättgalleri. — Hvar 8 Dags pristäflingar.